

6 זיק
מפקדת פרקליט צבאי ראשי

הגנת נכסי תרבות בשעת סכסוך מאיי

בהוצאת
מפקדת
פצ"ד

תשל"ג 1973

בלמים

חוברה זו היא רכוש צבאי והגנה לישראל
כל החוצא אותה מתבקש להחזירה לוחמה המדינית
של ממשלת ישראל או של המשטרה הצבאית

ה ק ד מ ה

בין יתר הבעיות שעימן הוטל על צה"ל להתמודד בעקבות מלחמת ששת-הימים היחה גם בעיית השמירה על המקומות הקדושים ונכסי התרבות המצויים בשטחים.

מפקדות האזורים המוחזקים וחיילי צה"ל הוכיחו כי ניתן להתמודד עם בעיות ניהול השטחים חוץ כיבוד עקרונות המשפט הבינלאומי החלים בשטחים המוחזקים על ידי שלטון צבאי.

בחוברת שלפניך ניסינו להביא בפני חיילי צה"ל, בשפה שאיננה משפטית, את עיקרי ההוראות של אמנת האג להגנת נכסי תרבות בשעת סכסוך מזויין, משנת 1954.

63 מדינות ברחבי תבל ובתוכן מדינת ישראל חתמו עד כה על האמנה. באמנה זו נקבעו כללי ההתנהגות המוטלים על הצבא ועל האזרחים כאחד ביחסם לנכסי תרבות.

אנו תקווה כי החוברת תהרום להעמקת תודעת השמירה והכיבוד של נכסי התרבות בקרב חיילי צה"ל.

מפקדת פרקליט צבאי ראשי

פברואר 1973

הגנת נכסי תרבות בשעת סכסוך מזויין

מ ב ו א

א. מדינת ישראל ואמנת האג להגנת נכסי תרבות בשעת סכסוך

מזויין בשנת 1954

(1) מדינת ישראל הצטרפה להאמנת האג להגנת נכסי תרבות בשעת סכסוך מזויין מ-24 מאי 54.

(2) האמנה, החקנות לביצוע האמנה והפרוטוקול המצורף אליה פורסמו "ברשומות" - כתבי אמנה מס' 213 מ-17 פבר' 57.

ב. חיילי צבא הגנה לישראל ואמנת האג להגנת נכסי תרבות

בשעת סכסוך מזויין משנת 1954

(1) הדפיסים הכוללים את האמנה והמסמכים הנ"ל פורסמו במלואם בנספח 62 לפקודות מטכ"ל ובחזרה הדרכה מס' 24-17 שהוצאה ע"י מחלקת ההדרכה של המטה הכללי.

(2) בנוסף לאמור נקבע, באשר לאמנה הנ"ל, בפקודת מטכ"ל

33.0133 העוסקת במשמעת - התנהגות בהתאם לאמנות

הבינלאומיות שמדינת ישראל צד להן כדלקמן:

"חובה על חיילי צה"ל לקיים הוראותיה של האמנה האמורה.

מבלי לפגוע בכלליות האמור לעיל, חייבים חיילי צה"ל

לנהוג לגבי "נכסי תרבות" כמוגדר באמנה המצויים בתחומי

מדינת ישראל או בהחזקתו מי מדינה

אחרת, בהתאם להוראות האמנה ולסניע

מכל פגיעה בנכסי תרבות או מגרימת

נזק להם".

(3) בפ"מ הנ"ל נקבע עוד כי הוראה או פקודת מבצע אשר בעקבותיהן יופעלו חיילים תכיל הוראה המחייבת לשנן לחיילים הוראותיהן של האמנות במקומות בהם מצויים נכסי תרבות כמוגדר באמנה או בקרבאם.

מה הם נכסי תרבות?

- (1) נכסי תרבות של כל עם הם חלק ממורשת התרבות של האנושות כולה ולכן נזק שנגרם לנכסי תרבות של עם כמוהו כנזק למורשת התרבות של כל האנושות ולכן גם חשוב שמורשה זו תזכה להגנה בינלאומית.
- (2) הגנה בינלאומית זו חהיה יעילה רק אם כבר בימי שלום ינקטו בכל האמצעים כדי לארגנה הן במישור הלאומי והן במישור הבינלאומי.
- (3) במושג נכסי תרבות מתכוונים בעיקר לאותם נכסים כמו מבנים או אנדרטאות בעלי ערך היסטורי בין דתי ובין חילוני, פסלים, מצאית ואחרים ארכיאולוגיים, יצירות אמנות לרבות מוזיאונים, כתבים ותמונות. ההגדרה של נכסי תרבות מפורשת באמנה והיא כוללת משלסלין ומקרקעין שהנם בעלי חשיבות למורשת התרבות של כל עם ועם.
- יצויין כי אחרים המכילים יצירות רבות ובעלות ערך היסטורי זוכים למעמד מיוחד והופכים בשלימות כמכלול לנכסי תרבות.

הגנת נכסי תרבות בעבר

- (1) הריסת ושדירת נכסי תרבות היא בשום פנים ואופן לא תוצאה לוואי של המלחמות המודרניות בלבד. כבר בימי קדם נהרסו ונפגעו נכסי תרבות במהלך מלחמות, חלקם עקב צרכים צבאיים וחלקם לשם נקם בלבד.

הנסיון של שתי מלחמות העולם

- (2) גם בימי הבינים לא נמצאו עוררין על ההנחה כי שוד והרס של נכסי תרבות בשעת סכסוך מזויין הם תוצאה הכרחית של כל מלחמה. לא אחת נשרפו ונהרסו עד היסוד חבלי ארץ שלמים שכללו נכסי תרבות רבים.
- (3) אולם, אט אט החלה מתגבשת ההכרה כי נכסי תרבות אינם נכס לאומי בלבד אלא שייכים לכלל האנושות החייבת להגן עליהם.
- (4) בעבר לא הוסדרה הגנת נכסי תרבות בהסכם בינלאומי המיוחד לנושא זה והבעייה קיבלה ביטוי במסגרת דיני המלחמה הכלליים המתחייחים למלחמה ביבשה. ההסדרים הבינלאומיים הראשונים נתגבשו בוועידת האג הראשונה בשנת 1899. בוועידת האג השניה משנת 1907 נתגבשו דיניה ומנהגיה של המלחמה ביבשה וקיבלו ביטוי בחקנות הנספחות לאמנה הרביעית שנתקבלה בוועידה הנ"ל.
- (5) בשנת 1935 נחתם הסכם כל אמריקני בווישינגטון (הסכם הידוע בשם הסכם רוהיץ) אשר מוקדש רובו ככולו להגנת נכסי תרבות בשעת מלחמה.

- (1) הנסיון שנרכש בשתי מלחמות העולם הצביע על כך, שעם גידול כח ההרס של כלי הנשק וריבויים, גדלה - בין היתר - גם הסכנה הצפויה לנכסי-תרבות, וכי "ההתפתחות" האחרונה בתפישת המלחמה ומטרותיה עשויה להביא להעברה המונית, רשמית, מתוכננת ומאורגנת של נכסי-תרבות משטחי-הכניבוס לשטח-הכובש.
- (2) במקביל לנסיון האמור התגלו פגמים וליקויים בדיני המלחמה בכלל ובאלה המתחייחים להגנת נכסי תרבות בפרט; בין שתי מלחמות-העולם עסקו גופים ומוסדות לאומיים ובינלאומיים

רבים בעיבוד הצעות וסיוטת לאמנות בינלאומיות במטרה כפולה: סילוק הליקויים והפגמים הנ"ל מדיני המלחמה והתאמתם - גם בתחום הנדון - להתפתחויות שחלו כמפורט לעיל.

(3) וזה עיקר המסקנות הנובעות מן הנסיון האמור שמצאו ביטויין גם באמנה מ-1954:

(א) מורשת החרבות של האנושות כולה נפגעה עם כל נזק שנגרם לנכסי-התרבות של כל עם, ולכן מחייב כל עם לשמור ולהגן גם על נכסי - חרבות שלו בשעת מלחמה;

(ב) הסיכון, הצפוי לנכסי-החרבות הן מעוצמת ההרס של כלי הנשק המודרניים ("הפגזת שטח", "הפצצת שטיח", "לוחמה אטומית" וכו') והן מהירות מהלכי המלחמה המודרנית והתפשטותה בשטח, מחייב כל עם לנקוט בעוד מועד - דהיינו: בימי שלום - באמצעי שמירה והגנה סבירים על נכסים אלה;

(ג) נקיטה - בעוד מועד - באמצעים האמורים מחייבת כל מדינה בהקמת מנגנונים ממשלתיים (אזרחיים וצבאיים), שתפקידם המוגדר הוא לעסוק - הן בימי שלום והן בשעת מלחמה - בהגנת נכסי חרבות;

(ד) הגנה יעילה על נכסי חרבות מחייבת גם הגדרתם הברורה, אשר היתה מושחתת על עצם "המהות החרבונית" של הנכסים עצמם ולא על סממנים אחרים שלאורם מובגים, למעשה, נכסי-חרבות מסויימים רק מכללא ולא מפורשות;

(ה) למען השגת המטרה האמורה הלכה למעשה דרושה גישה "מפוכחת" וזהירה יותר משהיתה נקוטה בעבר, ובפרט באשר לסווג נכסי-חרבות והיקף ההגנה המיועדת לכל

סוג;

(ו) השמירה על קיום דיני-המלחמה בכלל ועל אלה המחייבים

להגנת נכסי-חרבות בפרט מחייבת קיום מנגנון פקוד

ותווך בינלאומי לא רק בשעת מלחמה אלא גם בימי

שלום;

(ז) תפישת המלחמה ומטרותיה, כפי שפוחחה ע"י הגרמנים

במלחמת העולם השניה, מחייבת להבטיח את החזרת נכסי

החרבות, המוצאים משטחי כיבוש, והעמדה לדין של מפירי

הדין הבינלאומי לא פחות, ואולי אף יותר משהיא

מחייבת הבטחה של אי-פגיעה בנכסי-חרבות בשעת הלחימה

עצמה;

(ח) אף לאמנה משוכללת ביותר אין סיכוי טוב להבטיח הגנה

על נכסי-חרבות, אלא אם מטפחים הן בקרב האוכלוסיה

האזרחית והן בקרב אנשי הצבא, את ההכרה בחשיבותה

הלאומית והבינלאומית של ההגנה על הנכסים הללו.

הגנת נכסי חרבות

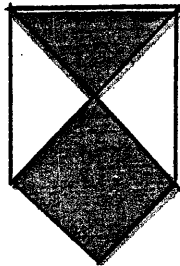
הסמל המקנה הגנה לנכסי חרבות

על מנת להבטיח שמירה על הוראות האמנה והבטחת נכסי החרבות מפני

פגיעה נקבע לנכסי החרבות סמל הכר המעיד על היותם נכסי חרבות

וצורתו מגן מחודד מלמטה המחולק לארבעה חלקים בכחול ובלבן לפי

הדוגמה הבאה:

ב. משמעות ההגנה על נכסי תרבות

לפי הוראות האמנה אין להתקיף ולפגוע בנכסי תרבות בכל צורה שהיא וכן אסור להשתמש בנכסי תרבות או במקומות בהם שוכנים נכסי תרבות שימוש העלול להביא להכחדה של נכסי תרבות.

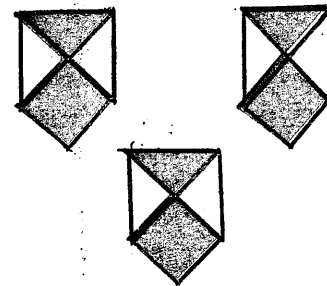
ג. מה בין הגנה רגילה על נכסי תרבות לבין הגנה מיוחדת

(1) האמנה מבחינה בין הגנה רגילה להגנה מיוחדת. ההגנה הרגילה משתרעת על כל נכסי התרבות ניידיים או גייחים בלי תלות וקשר לשאלה מיהו בעליהם. ע"מ להבטיח את ההגנה הרגילה יש לסמן את נכסי התרבות בסימן ההיכר הכחול-לבן כמובא לעיל.

(2) לעומת ההגנה הרגילה, ההגנה המיוחדת מוגבלת יותר בתחולתה ונחונה למספר מסויים של נכסי תרבות בעלי חשיבות מרובה.

לפי האמור באמנה נישנת הגנה מיוחדת לאותם נכסי תרבות שנרשמו בפנקס הבינלאומי של נכסי תרבות העומדים להגנה מיוחדת. כיום רשומים בפנקס זה רק עיר הוויקינג ומספר נוסף של אתרים בהולנד. סימן הזיהוי שנקבע לנכסי תרבות הזכאים להגנה מיוחדת זהה לסימן הקבוע על פי הוראות סעיף 16 לאמנה בתוספת המילים "הגנה מיוחדת". אצל נכסי התרבות נכסי תרבות מיוחדת הוא מקרקעין יסומן בשלושה סמלים כנ"ל הערוכים כפינותיו של משולש דמיוני העומד על ידיו.

ראה לדוגמה:

(3) סומן נכסי תרבות כזכאי להגנה מיוחדת, יהא הוא זכאי לאותה הגנה בכל עת וחחול חובה להמנע מפעולות איבה כלפיו.

ד. שמירה ואבטחה

(1) רק השימוש בסמל המיוחד לנכסי תרבות והמנעות משימוש בנכסי המוגן לצרכים צבאיים מבטיחים את הגנתו בפני מעשי איבה.

חשוב להבטיח כי סביבתו הקרובה של הנכס המוגן תהא חופשית משימוש צבאי ומציוד צבאי.

(2) השמירה על נכסי תרבות אינה מוטלת על כוחות האוייב בלבד, גם הצד המבקש להבטיח את נכסי התרבות שברשותו מפני פגיעת כוחות האוייב חייב לעשות כל שביכולתו ע"מ להקטין סכנת פגיעה אפשרית בנכסי התרבות.

ה. ניצול לרעה

(1) ניצול לרעה של נכסי תרבות ושימוש בו למטרות צבאיות מוביל לכך כי הוא מאבד את זכותו המיוחדת להגנה מפני מעשי איבה.

(2) כוח צבאי המנצל לצרכים צבאיים נכסי תרבות מוגן אינו פוגע רק בהוראות האמנה ובסמל שנקבע לנכסי תרבות אלא מתכחש לעקרונות היסודיים המונח ביסוד הרעיון של הגנת נכסי תרבות והוא כי החובה להגן על נכסי תרבות אינה חלה על צבא האוייב בלבד ועל נכסי תרבות של האוייב, אלא אף על נכסי תרבות הנמצאים בשליטת הצבא ובחזקתו.

נכסי תרבות בשטח כבוש

א. הבטחת נכסי תרבות בשטח כבוש

(1) בשטח כבוש מסורה השמירה והאבטחה של נכסי התרבות ברי

ההגנה לידי הכוח הצבאי הכובש. חובתו של הכוח הכובש היא

למנוע שוד, ביזה או גניבת נכסי תרבות בשלמותם או בחלקם

הן ע"י אנשיו הוא והן ע"י תושבי השטח הכבוש.

מעשי גמול

- א. מעשי גמול כנגד נכסי חרבות אסורים, כשם שאסורים מעשי גמול כנגד שבויי מלחמה, פצועים, חולים ואוכלוסיה אזרחית.
- ב. חקיפת נכסי חרבות ע"י כוחות האוייב וגרימת נזק להם, אינם מצדיקים חקיפת נגד ומעשי גמול.

פיקוח בינלאומי

- א. הביצוע והפיקוח על הוראות האמנה נמסרו לידי המעצמות המגינות שיבחרו ע"י הצדדים לסכסוך וכך לאירגון אונ"סקו (ארגון האו"ם לענייני חינוך, מדע ותרבות).
- ב. המעצמות המגינות ממנות שליחים המייצגים את ענייני כל צד לסכסוך המזויין אצל משנהו לצורך הבטחת השמירה והצירוף להוראות האמנה.
- ג. השליחים ירשמו לפנייהם את הפרות האמנה, יחקרו את הנסיבות שבהן ארעה הפרה של הוראות האמנה ויעשו כל שביכולתם על מנת להפסיק הפרות אלה בהקדם האפשרי.
- ד. כל צד לסכסוך מזויין ימנה בשטחו נציב כללי לנכסי חרבות שיבחר מחוץ רשימת אנשים בינלאומית שתוגש לצדדים ע"י אונ"סקו.
- ה. הנציב הכללי יטפל בכל העניינים שיובאו לפניו תוך כדי הפעלת האמנה, הוא יערוך דוחות על הפעלת האמנה ויגיש לצדדים עצומות אם נראה לו כי הופרו הוראות האמנה.

סכסוכים שאינם בעלי אופי בינלאומי

- א. האמנה אינה מחייבת מדינות בלבד לציית להוראותיה, אלא מטילה חובת ציוח גם על תושבי כל ארץ. הוראות היסוד של האמנה חלות גם בסכסוך מזויין שאינו בעל אופי בינלאומי כגון מלחמת אזרחים.

- (2) להבטחת כל אלה יש להפקיד שמירה מתאימה ולדאוג לטימוך נכסי החרבות המוגנים בסמל האמנה. התושבים המטפלים בנכסי החרבות ישאו אף הם את סמל האמנה על זרועם ויהיו חסינים מפני פגיעה או הפרעה בעבודתם.

איסור השוד והביזנה

- א. חובה על הכח הכובש לנקוט כל האמצעים שבידו במהלך הקרבות ובפרט עם סיומם על מנת להבטיח כי לא ישדדו או יבזזו נכסי חרבות שהם ברי הגנה וסומנו בהחאם וכן כי נכסים כאלה לא ישמשו למטרות צבאיות.
- (2) אסורים משלוחים של נכסי חרבות מחוץ לשטח הכבוש למטרות שימוש בהם בארצו של הצבא הכובש והפיכת מבנים המשמשים לאחסון נכסי חרבות למפקדות צבאיות או למקומות המשרתים מטרות צבאיות כל שהן של הצבא הכובש.

חובלת נכסי חרבות

- א. עקב נדירותם וערכם הרב של נכסי חרבות מסויימים זכאים הם להגנה מיוחדת בעת חובלה למקום מבטחים, והאמנה מטילה חובה להימנע מכל מעשי איבה כלפי חובלה בעלת הגנה מיוחדת שסומנה כדיון.
- ב. יש להפסיק את מעשי האיבה בדרך שבה מובילים נכסי חרבות בהגנה מיוחדת, ע"מ למנוע פגיעה אפשרית במשלוח.
- ג. ע"מ להבטיח כי משלוח של נכסי חרבות לא ינוצל לרעה כמסווה להעברת חומרים צבאיים כגון נשק ותחמושת, ניתן לעצור משלוח כזה ולבדוק את חוכנו בתנאי שאין פוגעים במשלוח וגורמים לו נזק.
- ד. החרמת חלק מהמשלוח או כולו אסורים כמובן בהחלט.

ב. איסור השוד והביזה של נכסי תרבות ואיסור ניצולם לרעה והשימוש בהם לצרכים צבאיים מחייבים גם את הצדדים הלוחמים במלחמת אזרחים.

הכנות בימי שלום

א. ע"מ להבטיח שמירה על נכסי תרבות בעת סכסוך מזויין וקיום הוראות האמנה, חובה על כל מדינה שהצטרפה לאמנה לנקוט מבעוד מועד בימי שלום באמצעי הגנה שיבטיחו בעת סכסוך מזויין אפשרי בעתיד את הגנתם של נכסי התרבות מפני פגיעה.

ב. יש להכין רשימה של נכסי התרבות המצויים בכל ארץ ולהבטיח סימונים מתאימים בהתאם להוראות האמנה על מנת להקל על זיהוי נכסי התרבות.

כך חייבת כל מדינה לטפח בקרב כוחותיה הצבאיים יחס של כבוד לנכסי התרבות של כל העמים.

ענישה

א. האמנה מחייבת את המדינות החתומות עליה לנקוט במסגרת המערכת השיפוטית שלהם בכל הפעולות הדרושות כדי להעמיד לדין אנשים בלי כל קשר לשאלת אזרחותם, אם הפרו את הוראות האמנה או ציוו להפירה.

ב. כן מטילה האמנה חובה על כל המדינות החתומות על האמנה להטיל על אוחס מפירים סנקציות פליליות מתאימות.

ג. יש לזכור כי חייל המפר את הוראות האמנה אשר נכללה, כאמור, בנספח 62 לפקודות מטכ"ל ונקבעה חובה לציית לה בפ"מ 33.0133, עובר עבירה של אי קיום הוראות המחייבות בצבא בניגוד לסעיף 133 לחוק השיפוט הצבאי, חשט"ו-1955.

ד.

בהקשר לכך יצויין כי סעיף 74 לחוק השיפוט הצבאי, חשט"ו-1955 הטיל איסור מפורש על ביזה וקבע עונש של 10 שנות מאסר על חייל שבז ביזה או שפרץ לבית או למקום אחר כדי לבזז ביזה. נדאי לזכור כי הוראות חוק השיפוט הצבאי אינן מחשבות במגבלות טריטוריאליות וניתן להאשים חייל בעבירה לפי סעיף 74 הנ"ל, אפילו בוצעה מחוץ לגבולות ישראל.

ה.

זה"ל לא הסתפק בהטלת איסור על ביזה בחוק השיפוט הצבאי בלבד ומפקדי האזורים בשטחים המוחזקים פרסמו כל אחד בתחום אזורו צווים האוסרים את הביזה (נוסח צו כנ"ל מופיע בנספח א' לחוברת) וכן צווים המטילים חובת שמירה על מקומות קדושים והאזורים התנהגות המחללת או פוגעת במקומות קדושים (נוסח צו כנ"ל מופיע בנספח ב' לחוברת).

ו.

מלבד הוראות שהוזכרו לעיל, התפרסמו בשטחים המוחזקים צווים להגנה ולשמירת עתיקות המכילים איסורים ברוח הוראות האמנה.

ז.

בהקשר זה ראוי לציין כי פ"מ 33.0140 מחייבת את חיילי זה"ל לציית לכל הוראות תחיקת הבטחון בשטחים.

ח.

בנוסף להוראות חוק השיפוט הצבאי וצווי המפקדים הצבאיים יש לזכור כי בפקודות מטכ"ל הוקדש מקום מיוחד לנושא שמירת על נכסי תרבות:

1)

פ"מ 33.0110 מחייבת כל חייל המגלה עתיקות להודיע על כך למפקדיו ואושרת השחתת או גרימת נזק לעתיקות או הזדחם ממקומם.

2)

פ"מ 33.0121 קובעת כללי התנהגות באחרים הסטורייני, מקומות קדושים ומצבות זכרון חוץ דרישה מכל חייל להמנע מגרימת נזק לחפץ כל שהוא באחרים ובמקומות הנ"ל, להמנע מנסילת חפץ מהמקום ולהתנהג בצורה הולמת בעת ביקור באחרים כנ"ל.

הפרת הוראות פקודות המטכ"ל שהוזכרו לעיל יש בה משום עבירה של
אי קיום הוראות המחייבות בצבא לפי סעיף 133 לחוק השיפוט הצבאי
חשט"ו-1955.

ב ס פ ח א

צבא הגנה לישראל

צו מס' 7

צו איסור על מעשי ביזה

הואיל ואני סבור כי הדבר דרוש לשם קיום הממשל התקיף ובטחון
כוחות צה"ל, הנני מורה בזה לאמור:

1. כל אדם אשר עשה אחד מאלה:

עבירות ביזה

א. בז ביזה;

ב. פרץ לביח או למקום אחר כדי לבוז ביזה;

ג. סייע בידי כל אדם לעשות מעשה מן המעשים המתוארים

במסעיפים קטנים א' או ב' של סעיף זה.

ד. קיבל לרשותו ביודעין כל רכוש שנעשה בו מעשה ביזה.

יאשם בעבירה על צו זה ויהיה צפוי לעונש של 20 שנות-מאסר, או

לקנס בסך של -10,000 ל"י או לשני העונשים כאחד.

2. כל אדם שבחזקתו נמצא כל רכוש החשוד באופן סביר להיות עונשין

רכוש שנעשה בו מעשה ביזה יאשם בעבירה על צו זה ויהיה צפוי

לעונש שלא יעלה על 5 שנות מאסר, או לקנס בסך של -2,500 ל"י

או לשני העונשים כאחד, מלבד אם הוכיח לשביעה רצון ביה-המשפט

שהוא רכש את החזקה ברכוש כדין.

3. תחילתו של צו זה מיום ב' בסיון תשכ"ז (10 ביוני 1967). תחילת חוקף

4. צו זה ייקרא "צו איסור על מעשי ביזה (רצועת עזה) ש

וצפון סיני) (מס' 7), תשכ"ז-1967".

ב' בסיון תשכ"ז (10 ביוני 1967)

משה גורן, אלוף
מפקד כוחות צה"ל באזור
רצועת עזה וצפון סיני

צבא הגנה לישראל

צו מס' 327

צו בדבר שמירה על המקומות הקדושים

בתוקף סמכותי כמפקד האזור, הצני מצווה בזה לאמור:

הגדרה

1. בצו זה - "הרשות המוסמכת" - מי שנחמנה על-ידי להיות רשות מוסמכת לעניין צו זה.

שמירת המקומות הקדושים

2. המקומות הקדושים יהיו שמורים מפני חילול וכל פגיעה אחרת ומפני כל דבר העלול לפגוע בחופש הגישה של בני הדתות אל המקומות המקודשים להם או ברגשותיהם כלפי אותם המקומות.

תפקידי הרשות המוסמכת

3. תפקידה של הרשות המוסמכת הוא להבטיח את שמירת המקומות הקדושים כאמור בסעיף 2, והיא רשאית לעשות בהם כל פעולה הנחוצה לשם כך, ובכלל זה -

(1) לקבוע כללי התנהגות במקומות קדושים;

(2) למנות שומרים במקומות קדושים.

עבירות

4. (א) המחלל מקום קדוש או פוגע בו בכל דרך אחרת, דינו - מאסר טבע שנים.

(ב) העושה דבר העלול לפגוע בחופש הגישה של בני הדתות אל המקומות המקודשים להם או ברגשותיהם כלפי אותם מקומות, דינו - מאסר דמש שנים.

(ג) העובר על כללי ההתנהגות שנקבעו על-ידי הרשות המוסמכת או אינן מביית להוראה חוקית של שומר, דינו - מאסר שנתיים.

ראיות

5. תעודה בחתימת הרשות המוסמכת, המעידה על כך כי מקום מסויים הוא מקום קדוש, חשמש ראייה מכרעה לכך שמקום כאמור הוא מקום קדוש.

שמירת דינים

6. צו זה בא להוסיף על כל דין ותחיקת בטחון ולא לגרוע מהם. ביטול

7. צו השמירה על המקומות הקדושים (יהודה והשומרון) (מס' 66), תשכ"ז-1967 - בטל.

תחילת תוקף

8. תחילתו של צו זה ביום י"ז באב תשכ"ט (1 באוגוסט 1969).

ה ש ם

9. צו זה ייקרא "צו בדבר שמירה על המקומות הקדושים (יהודה והשומרון) (מס' 327), תשכ"ט-1969".

כ"ו בסיון תשכ"ט (12 ביוני 1969)

רפאל ורדי, תת-אלוף
מפקד אזור
יהודה והשומרון